

Deel 2

Hoe lees ik de Bijbel?

Het Koninkrijk

Hans van de Lagemaat

Hoofdstuk 1

Het Koninkrijk nabij gekomen

Misschien vraag je je nu af: 'Hoe zit dat dan nu?' We zien toch maar weinig van Gods plan dat ik zojuist¹ heb geschetst? Er wordt in de Bijbel toch een Koninkrijk voor Israël op aarde beloofd? Maar als we naar het Joodse volk kijken de eeuwen door, dan zien we toch niet zo veel van dat Koninkrijk. En het Israël van nu lijkt toch maar heel weinig op dat van de profetieën.

Ja, dat is zo. Weer zijn dat goede vragen. Laten we kijken of we hier een helder antwoord op kunnen vinden.

In het Oude Testament (zoals dat meestal genoemd wordt)² zien we de Koning aangekondigd. Heel vaak wordt er geprofeteerd van een Koning, een Heerser, een Messias, Die komen zou.

Als we dan in het Nieuwe Testament aankomen en we gaan de Evangeliën lezen, dan zien we in eerste instantie dat de Koning in aantocht is. De beloofde voorloper, Elia, in de persoon van Johannes de Doper kwam eerst en hij wees de Koning aan. Ik geef hiervan een paar voorbeelden.

'In die dagen trad Johannes de Doper op en hij predikte in de woestijn van Judea, en zei: Bekeer u, want het Koninkrijk der hemelen is nabijgekomen.' (Mat. 3:1, 2).

'Hij zei: Ik ben de stem van een die roept in de woestijn: Maak de weg van de Heere recht, zoals Jesaja, de profeet, gesproken heeft.' (Joh. 1:23)

'Johannes antwoordde hun: Ik doop met water, maar midden onder u staat Hij Die u niet kent. Hij is het Die na mij komt, Die

¹ Zie deel 1, Hoofdstuk 5 in deze serie

² Beter: de Tenach, dat is, de Wet, de Profeten en de Geschriften, waarvan de Psalmen de eerste zijn.

vóór mij geworden is, bij Wie ik het niet waard ben de riem van Zijn sandalen los te maken.’ (Joh. 1:26, 27).

‘En ik kende Hem niet, maar opdat Hij aan Israël geopenbaard zou worden, daarom ben ik gekomen om te dopen met het water.’ (Joh. 1:31).

In deze teksten zien we dat Johannes de Koning komt aankondigen. We zien dat hij zichzelf zag als degene over wie Jesaja profeteerde.³ Hij kondigde Degene aan op Wie het volk van Israël al zo lang wachtte. De laatste tekst die ik zojuist aanhaalde is belangrijk. Johannes kwam opdat Hij, de Messias, **aan Israël** zou geopenbaard worden. Zie je dat? Johannes kwam om de Messias aan Israël als hun Verlosser aan te wijzen. Dat is belangrijk om te onthouden. Nog een andere belangrijke tekst is de volgende:

‘De Wet en de Profeten zijn er tot Johannes. Vanaf die tijd wordt het Koninkrijk van God verkondigd’ (Luk. 16:16).

Tot, of tot op, Johannes getuigden de Wet en de Profeten van de komende Koning. Vanaf dat moment wordt het Koninkrijk van God verkondigd. De verkondiging van dat Koninkrijk gebeurde door Johannes de Doper, de Heere Jezus Zelf en de discipelen die door Hem werden uitgezonden. Dat gebeurde steeds met dezelfde woorden. De woorden van Johannes de Doper hebben we net in Mattheüs 3:1, 2 al gelezen. Nadat de Heere Jezus door de satan in de woestijn was verzocht, keerde hij terug naar Galilea en begon daar met dezelfde woorden als Johannes te verkondigen.

³ Jesaja 40:1-3

‘Troost, troost Mijn volk, zal uw God zeggen, spreek naar het hart van Jeruzalem en roep haar toe dat haar strijd vervuld is, dat haar ongerechtigheid verzoend is, dat zij uit de hand van de HEERE het dubbele ontvangen heeft voor al haar zonden. Een stem van iemand die roept in de woestijn: Bereid de weg van de HEERE, maak recht in de wildernis een gebaande weg voor onze God.’

'Van toen af begon Jezus te prediken en te zeggen: Bekeer u, want het Koninkrijk der hemelen is nabijgekomen.' (Mat. 4:17)

De Heere Jezus verkoos Zich twaalf discipelen die Hij, nadat ze voldoende waren onderwezen, ook uitzond. En met welke boodschap Hij hen uitzond, lees je in Mattheüs 10:7:

'En als u op weg gaat, predik dan: Het Koninkrijk der hemelen is nabijgekomen.' (Mat. 10:7).

Voor wie was deze prediking van het Koninkrijk? Voor de hele wereld? Is dit een prediking die nu uit kan gaan in de kerken? Wie moest zich bekeren?

'Deze twaalf zond Jezus uit en Hij gebod hun: U zult u niet op weg begeven naar de heidenen en u zult geen enkele stad van de Samaritanen binnengaan, maar ga liever naar de verloren schapen van het huis van Israël.' (Mat. 10:5).

Zie je dat? Net zoals Johannes doopte, opdat de Messias aan Israël geopenbaard zou worden, mochten de twaalf uitgezonden apostelen alleen uitgaan tot de kinderen van Israël. Voor hen was de prediking van het Koninkrijk bedoeld. Aan hen alleen was ook het Koninkrijk beloofd in de Tenach.

Waarom konden Johannes, de Heere en de discipelen prediken dat het Koninkrijk nabij was gekomen? Dat was echt een geheel nieuwe prediking. Nooit eerder hadden deze woorden in de oren van het Joodse volk geklonken. Waarom nu wel? Dat is, omdat de Koning was gekomen. De wijzen uit het oosten waren gekomen om die Koning te aanbidden en zij kwamen met de vraag tot koning Herodes:

'Waar is de pasgeboren Koning van de Joden? Want wij hebben Zijn ster in het oosten gezien en zijn gekomen om Hem te aanbidden.' (Mat. 2:2).

Later, op de vraag van de Farizeeën aan de Heere Jezus wanneer het Koninkrijk van God zou komen, antwoordde Hij:

‘En men zal niet zeggen: Zie hier of zie daar, want, zie, het Koninkrijk van God is binnen in u.’ (Luk. 17:21).

Zoals de tekst hier vertaald is, lijkt het erop dat de Heere hier over een Koninkrijk in de harten van mensen spreekt. Dat kan hier in elk geval niet juist zijn. Hij sprak met de Farizeeën en het grootste deel van hen behoorde tot Zijn grootste vijanden. Wat de Heere hier zegt, is dat het Koninkrijk onder hen was, in het midden van hen. Het Koninkrijk was onder hen in de Persoon van de grote Koning Zelf. Daarom, omdat de Koning was geboren en gekomen, konden Johannes, de Heere en de discipelen prediken dat het Koninkrijk nabijgekomen was.

Overigens kon er in de gedachten van de Joodse toehoorders geen enkele twijfel zijn over wat zij konden verwachten van dit Koninkrijk. Dit Koninkrijk zou op aarde gevestigd worden. Ja, het werd weliswaar het Koninkrijk der hemelen genoemd, of het Koninkrijk van God, maar dat duidt op de oorsprong van dit Koninkrijk. De Joden die de profetieën kenden, zullen bijvoorbeeld gedacht hebben aan de uitleg door Daniël van het beeld dat Nebukadnezar in een droom had gezien.

‘In de dagen van die koningen zal de God van de hemel echter een Koninkrijk doen opkomen dat voor eeuwig niet te gronde zal gaan en waarvan de heerschappij niet op een ander volk zal overgaan. Het zal al die andere koninkrijken verbrijzelen en tenietdoen, maar zelf zal het voor eeuwig standhouden. Daarom hebt u gezien dat, niet door mensenhanden, uit de berg een steen werd afgehouden, die het ijzer, brons, leem, zilver en goud verbrijzelde. De grote God heeft de koning laten weten wat er hierna geschieden zal. De droom is waar en de uitleg ervan betrouwbaar.’ (Dan. 2:44, 45).

Het komende Koninkrijk waarover hier geprofeteerd werd, zou de andere koninkrijken verbrijzelen en tenietdoen. Die andere koninkrijken waren op aarde. Dat geldt ook voor het Koninkrijk dat zou komen en aan Israël werd gepredikt:

'Bekeer u, want het Koninkrijk der hemelen is nabijgekomen.'

Maar waar is dat Koninkrijk dan nu? Als het toen nabijgekomen was, ongeveer tweeduizend jaar geleden, dan zou het nu toch zichtbaar moeten zijn? Met die vraag zijn we dit hoofdstukje begonnen en die hebben we inderdaad tot nu toe nog niet beantwoord. Dat proberen we in het volgende hoofdstuk te doen.

Hoofdstuk 2

Het Koninkrijk verworpen

Het Koninkrijk werd geprofeteerd in de Tenach. We vinden het er terug als een schaduw in de typen en we vinden er directe profetieën van. Een van de schaduwen van dat koninkrijk is bijvoorbeeld het koninkrijk onder de regering van Salomo. Lees bijvoorbeeld 1 Koningen 10. Een voorbeeld van een directe profetie is bijvoorbeeld Daniël 2:44.

'In de dagen van die koningen zal de God van de hemel echter een Koninkrijk doen opkomen dat voor eeuwig niet te gronde zal gaan en waarvan de heerschappij niet op een ander volk zal overgaan. Het zal al die andere koninkrijken verbrijzelen en tenietdoen, maar zelf zal het voor eeuwig standhouden.' (Dan. 2:44).

Toen kwam Johannes de Doper. Vanaf die tijd werd het Koninkrijk van God verkondigd. Dat is wat we in het vorige hoofdstuk hebben gezien. Maar hoe ging Israël hiermee om? Hoe ging Israël om met die prediking van het nabijgekomen Koninkrijk? Dat is een belangrijke vraag. We zagen dat het Koninkrijk aan dat volk was beloofd en aan dat volk werd gepredikt. De voorwaarde van de komst van dat Koninkrijk werd ook gepredikt: bekeer u! Wat was Israëls reactie?

Iets daarvan zien we ongeveer op de helft van het Evangelie naar Mattheüs. De Heere begint dan in gelijkenissen te spreken. Dat zijn de gelijkenissen van de verborgenheden van het Koninkrijk der hemelen. Bedenk goed dat we het hier hebben over hetzelfde Koninkrijk als wat Johannes, de Heere Jezus en Zijn discipelen predikten. Toen de Heere Jezus in gelijkenissen begon te spreken, reageerden de discipelen verbaasd; ze begrepen niet zo goed waarom Hij Zijn vorm van onderwijs opeens veranderde. Tot dan toe had Hij open en rechtstreeks gesproken, maar nu begon Hij Zijn boodschap te verpakken.

'En de discipelen kwamen naar Hem toe en zeiden tegen Hem: Waarom spreekt U tot hen door gelijkenissen?' (Mat. 13:10).

In het antwoord dat de Heere hun geeft, klinkt de onbekeerlijkheid van het hart van het volk van Israël door. En in Zijn antwoord zien we ook iets van het naderende onheil, namelijk dat het volk zijn eigen Koning zou gaan verwerpen. Dat het de Koning helemaal niet wilde.

'Daarom spreek Ik tot hen door gelijkenissen, omdat zij niet zien, ook al zien zij, en niet horen, ook al horen zij, en ook niet begrijpen. En in hen wordt de profetie van Jesaja vervuld die zegt: Met het gehoor zult u horen, maar beslist niet begrijpen; en ziende zult u zien, maar beslist niet opmerken. Want het hart van dit volk is vet geworden, en zij hebben met de oren slecht gehoord, en hun ogen hebben zij dichtgedaan, opdat zij niet op enig moment met de ogen zouden zien en met de oren horen en met het hart begrijpen, en zij zich zouden bekeren en Ik hen zou genezen.' (Mat. 13:13-15).

De aanleiding hiervan lijkt de beschuldiging van de Farizeeën, de geestelijke leiders van het volk, dat Hij de duivelen niet uitwierp dan door Beëlzebul (Mat. 12:24) en hun vraag naar een teken (Mat. 12:38). In antwoord daarop begint de Heere in gelijkenissen te prediken. Deze gelijkenissen zijn dus bedoeld om iets te verbergen. Vaak wordt er gezegd dat de gelijkenissen bedoeld zijn om moeilijke waarheden op een eenvoudige manier te vertellen. Maar de Heere zegt hier het tegenovergestelde. Hij zorgt ervoor dat de waarheid moeilijk te verstaan wordt.

Dit preken in gelijkenissen is ook de vervulling van profetie. De tekst die de Heere aanhaalt, is Jesaja 6:9, 10. Deze tekst wordt nog twee maal aangehaald, namelijk in Johannes 12:40 en Handelingen 28:26, 27. Ook in deze twee plaatsen komt de ongelovigheid en de verharding van het volk en zijn leiders naar voren.

Het Evangelie naar Mattheüs is te verdelen in twee hoofdgedeelten. Het eerste gedeelte begint met een tekst die ik al eerder aanhaalde:

'Van toen af begon Jezus te prediken en te zeggen: Bekeer u, want het Koninkrijk der hemelen is nabijgekomen.' (Mat. 4:17).

Naarmate het meer en meer begon te blijken dat het volk ongehoorzaam was aan deze oproep, veranderde Zijn prediking. Eerst predikte Hij nog in gelijkenissen, maar daarna kreeg Zijn verkondiging aan Zijn discipelen een heel ander karakter.

'Van toen aan begon Jezus Zijn discipelen te laten zien dat Hij naar Jeruzalem moest gaan en veel zou moeten lijden van de kant van de oudsten en de overpriesters en de schriftgeleerden, en dat Hij gedood zou worden en op de derde dag zou worden opgewekt.' (Mat. 16:21)

Van toen aan begon Hij over Zijn verwerping te spreken. Niet publiekelijk tot iedereen, maar alleen tot Zijn discipelen. Dat zien we ook in de twee keren daarna dat Hij in het Evangelie naar Mattheüs over Zijn naderende lijden spreekt.

'Toen zij in Galilea verbleven, zei Jezus tegen hen: De Zoon des mensen zal overgeleverd worden in de handen van mensen. En zij zullen Hem doden, maar op de derde dag zal Hij opgewekt worden. En zij werden erg bedroefd.' (Matt. 17:22, 23)

'En toen Jezus naar Jeruzalem ging, nam Hij de twaalf discipelen onderweg apart bij Zich en zei tegen hen: Zie, wij gaan naar Jeruzalem en de Zoon des mensen zal aan de overpriesters en schriftgeleerden overgeleverd worden, en zij zullen Hem ter dood veroordelen; en zij zullen Hem aan de heidenen overleveren om Hem te bespotten en te geselen en te kruisigen; maar op de derde dag zal Hij opgewekt worden.' (Mat. 20:17-19)

Merk op de reacties van de discipelen. Zij werden zeer bedroefd. En de eerste keer dat de Heere tegen hen over Zijn lijden, sterven en opstanding sprak, kon Hij op een fikse bestraffing van Petrus rekenen: geen denken aan, dit gaat beslist niet gebeuren, en hij bekrachtigde zijn woorden met een eed. (Mat. 16:22).

Uit deze reacties blijkt wel dat deze prediking zelfs nadat zij al een paar jaren met Hem waren omgegaan voor de discipelen geheel nieuw was. Zij hadden een Koninkrijk voor ogen, en terecht. Maar dat de Koning zou worden verworpen was een mogelijkheid waar zij tot dan toe geen rekening mee hadden gehouden. De discipelen hadden dit dus zelf ook zeker niet verkondigd. Zij predikten het Koninkrijk der hemelen en zij leefden met die heerlijke verwachting. Zij kenden tot die tijd niet de boodschap van een gekruiste Christus en zij werden daar door hun Heere ook niet in onderwezen.

Het liep wel uit op het lijden. Ondanks de krachtige taal van Petrus dat dit niet zou gebeuren, eindigt de Koning, Wiens prediking zo hoopvol was begonnen en Die zoveel blijken van Zijn macht had getoond, aan het kruis. Verworpen door Zijn eigen onderdanen. Hij Die geboren was als de Koning der Joden hing daar met dezelfde titel boven Zijn hoofd.

‘En zij brachten boven Zijn hoofd een opschrift aan met de beschuldiging tegen Hem: DIT IS JEZUS, DE KONING VAN DE JODEN’. (Mat. 27:37)

Er was over Hem geprofeteerd als de Koning der Joden.

Hij werd geboren als de Koning der Joden.

Hij werd aangewezen als de Koning der Joden.

Hij predikte als de Koning der Joden.

Hij stierf als de Koning der Joden.

En Hij stond op uit de doden als de Koning der Joden.

En deze laatste zin is de boodschap van de Handelingen der apostelen, het boek dat volgt op de prediking van de Evangelien en ons een volgende fase in de komst van het Koninkrijk laat zien. En bedenk dat

we het nog steeds hebben over het Koninkrijk der hemelen dat op aarde zal worden gevestigd. Dat is wat de Joden verwachtten en wat ook de discipelen van de Heere Zelf verwachtten. En zij zijn daarin nooit door hun Meester bestraft.

Hoofdstuk 3

Het Koninkrijk opnieuw aangeboden en verworpen

En nog hebben we de vraag niet beantwoord waar nu dit Koninkrijk zichtbaar is. Is het nu zichtbaar? We eindigden het vorige hoofdstuk met een gekruiste Christus, maar in de drie aankondigingen van Zijn lijden die ik uit Mattheüs aanhaalde, spreekt de Heere Jezus over Zijn opstanding. Hij werd opgewekt uit de doden. De Koning opgestaan uit de doden is de boodschap van de Handelingen. Zo begint Lukas, de schrijver van dat boek, ook.

‘Hij heeft Zichzelf, nadat Hij geleden had, ook levend aan hen vertoond, met veel onmiskenbare bewijzen, veertig dagen lang, waarbij Hij door hen gezien werd en over de dingen sprak die het Koninkrijk van God betreffen.’ (Hand. 1:3).

Veertig dagen lang na Zijn opstanding onderwees de Heere Jezus Zijn apostelen aangaande de dingen van het Koninkrijk van God. Zou Hij plotseling van een ander Koninkrijk zijn gaan spreken als voor Zijn dood? We weten natuurlijk niet wat Hij allemaal met hen besproken heeft, maar dat Hij nog steeds sprak over een komend Koninkrijk op aarde, dat blijkt wel uit de vraag die Zijn apostelen Hem stellen aan het eind van die veertig dagen.

‘Zij dan die samengekomen waren, vroegen Hem: Heere, zult U in deze tijd voor Israël het Koninkrijk weer herstellen?’ (Hand. 1:6).

Zie je dat? De vraag van de apostelen was de vraag over het Koninkrijk voor Israël na veertig dagen onderwijs over dit Koninkrijk van God. Israël is nog steeds in beeld. De apostelen geloofden nog steeds dat dit Koninkrijk zou komen. De opgestane Koning had hen dit immers Zelf verteld!

Over dit vers, Handelingen 1:6, wordt nogal eens gezegd dat de apostelen het nog steeds niet begrepen. Ze verwachtten nog steeds een aards koninkrijk, zo wordt ons dan gezegd.

Maar nee, degenen die dat zeggen hebben dat zelf niet begrepen. De discipelen verwachtten geen aards koninkrijk. Zij verwachtten het Koninkrijk der hemelen. Een hemels Koninkrijk dus. Het Koninkrijk van God. Een Goddelijk Koninkrijk; dat is iets heel anders dan een aards koninkrijk. Maar zij verwachtten wel het Koninkrijk der hemelen **op aarde**.

De Heere Jezus bad aan het kruis:

'En Jezus zei: Vader, vergeef het hun, want zij weten niet wat zij doen.' (Luk. 23:34).

Dit gebed werd verhoord. En na de opstanding van de Heere ging de prediking van het Koninkrijk aan Israël gewoon verder. Opnieuw werd het Koninkrijk aan Israël door de prediking van de twaalfen aangeboden. Zij verkondigden dat de Koning was opgewekt uit de doden en ten hemel was gevaren. Zij verkondigden dat Hij op hun bekering zou wederkomen.

Dit horen we bijvoorbeeld in de prediking van Petrus, nadat door hem de kreupele was genezen.

'Maar God heeft op die manier vervuld wat Hij bij monde van al Zijn profeten aangekondigd had, namelijk dat de Christus lijden zou. Kom dus tot inkeer en bekeer u, opdat uw zonden uitgewist worden en er tijden van verkwikking zullen komen van het aangezicht van de Heere, en Hij Jezus Christus zal zenden, Die tevoren aan u verkondigd is. Hem moet de hemel ontvangen tot de tijden waarin alle dingen worden hersteld, waarover God gesproken heeft bij monde van al Zijn heilige profeten door de eeuwen heen.' (Hand. 3:18-21).

Gedurende de periode van Handelingen stond Israël nog steeds centraal. Jeruzalem was nog steeds het centrum en de tempeldienst functioneerde nog helemaal. Zelfs Paulus gaat daar nog offeren om een Nazireeër belofte in te lossen. We zien nog voortdurend de krachten, wonderen en tekenen die hoorden bij de prediking van het

Koninkrijk.⁴ We zien dat Ananias en Saffira onmiddellijk werden gestraft met de dood toen ze de Heilige Geest voorlogen. We zien Petrus die de sleutelen van het Koninkrijk der hemelen hanteert. (Mat. 16:19).⁵ En we zien overal de voorrang van de Jood boven de heiden. Petrus had er een visioen voor nodig om bij Cornelius op bezoek te gaan terwijl die nota bene een proseliet was. Paulus ging met zijn prediking altijd eerst naar de synagoge. Bij hem gold gedurende Handelingen nog steeds: ‘eerst voor de Jood’ (Rom. 1:16).

Ook Paulus deed de tekenen die bij de prediking van het Koninkrijk hoorden, de krachten van de toekomstige eeuw. (Hebr. 6:5, SV).

Maar hoe het Evangelie ook tot de Joden kwam en hoeveel tekenen er ook voor hun ogen gedaan werden en met welk een kracht de opstanding van hun Koning, de Messias Jezus Christus ook gepredikt werd, het volk bleef onbekeerd. Dat wil niet zeggen dat er geen Joden tot geloof kwamen, maar als volk heeft het de Koning niet aangenomen. Dat duurde de gehele periode Handelingen door. Toen Paulus eindelijk in Rome was aangekomen, als een gevangene, en de leidlieden van de Joden daar ontving getuigde hij bij hen van het Koninkrijk van God. Door de wet van Mozes en de profeten probeerde hij hen te bewegen tot het geloof van Jezus van vroeg in de morgen tot aan de avond en toen sommigen ongelovig bleven citeerde hij voor de laatste maal Jesaja 6:

‘Ga naar dit volk toe en zeg: Met het gehoor zult u horen, maar beslist niet begrijpen, en ziende zult u zien, maar beslist niet opmerken, want het hart van dit volk is vet geworden en zij hebben met de oren slecht gehoord, en hun ogen hebben zij dichtgedaan, opdat zij niet op enig moment met de ogen zouden zien en met de oren horen en met het hart begrijpen, en zij zich zouden bekeren en Ik hen zou genezen.’ (Hand. 28:26, 27).

Vanaf dat moment lijkt het erop dat het Israël Lo-Ammi is. Paulus vertelt de Joden dat vanaf dat moment de zaligheid van God tot de

⁴ Zie hierover in het volgende hoofdstuk

⁵ Merk op dat het in die tekst gaat over binden en ontbinden op de aarde

heideneu gezooude wooude eu de die wel zullen luisteren. En dan vauget er iets heel neuws au waar Israëlu als volk⁶ part noch deel au heeft.

Lo-Ammi is een term die ik nog uit moet leggen. Die komt uit het boek Hosea. Hosea krijgt de opdracht om een vrouw der hoererijen te nemen en kinderen bij haar te verwekken. Bij de derde zoon die hij bij haar krijgt, krijgt hij de opdracht hem Lo-Ammi te noemen. Dit betekent ‘niet Mijn volk’. De profetie die in deze naam besloten ligt, betekent dat God Zijn volk voor langere of kortere tijd zal verstoten en niet als Zijn eigen volk zal erkennen. Dat is dus voor een tijd en niet voor altijd. Want op een bepaalde tijd zal Hij hen weer aannemen als Zijn kinderen. Dat is de boodschap van Hosea. Israëlu wooude verstoten vanwege hun zonden, maar er komt een tijd dat God met hen verder zal gaan.

‘Als zij nu Lo-ruchama gespeend had, ontving zij, en baarde een zoon. En Hij zeide: Noem zijn naam Lo-ammi; want gijlieden zijt Mijn volk niet, zo zal Ik ook de uwe niet zijn. Nochtans zal het getal der kinderen Israëls zijn als het zand der zee, dat niet gemeten noch geteld kan worden; en het zal geschieden dat ter plaatse, waar tot hen gezegd zal zijn: Gijlieden zijt Mijn volk niet; tot hen gezegd zal worden: Gij zijt kinderen des levenden Gods. En de kinderen van Juda, en de kinderen Israëls zullen samenvergaderd worden, en zich een enig hoofd stellen, en uit het land optrekken; want de dag van Jizreel zal groot zijn. Zegt tot uw broederen: Ammi, en tot uw zusteren: Ruchama.’ (Hos. 1:8-11, SV).

Op een bepaald moment zou Israëlu Lo-Ammi worden, niet het volk van de HEERE. Dat moment was met de uiteindelijke verwerping van het Koninkrijk en de Koning aangebroken. Paulus spreekt het oordeel over hen uit met dezelfde woorden van Jesaja 6 als dat de Heere Jezus dat had gedaan toen Hij in gelijkenissen begon te spreken.

⁶ Ik heb het hier dus niet over individuele Joodse gelovigen

En dat is het antwoord op de vraag 'en nu dan?' Israël is (tijdelijk) terzijde gezet. Israël, als volk van God, speelt nu geen rol in Gods handelen. Een aantal jaren nadat Paulus deze woorden tot de Joodse leiders uitsprak, is Jeruzalem met de tempel verwoest. Het zichtbare centrum van het heil voor de wereld was verdwenen, maar dat betekent niet dat er geen heil meer op aarde zou zijn. De zaligheid werd tot de heidenen gezonden en wordt nu verkregen buiten Israël om. De prediking van het Koninkrijk voor Israël is uitgesteld.

En daarom zien we er helemaal niets van. Israël heeft de Koning niet aangenomen en daarom is het Koninkrijk niet op aarde gevestigd. Maar met de val van Israël is er een heil voor in de plaats gekomen wat alle verstand te boven gaat. En daarover zullen we het in een later hoofdstuk hebben.

Hoofdstuk 4

Prediking van het Koninkrijk

De prediking van het Koninkrijk ging gepaard met krachten, wonderen en tekenen. Daar zullen we in dit hoofdstuk kort bijilstaan. Dat bij de prediking van het Koninkrijk der hemelen wondertekenen hoorden, zien we al meteen als de Heere Jezus de verkondiging doet.

'En Jezus trok rond in heel Galilea, gaf onderwijs in hun synagogen en predikte het Evangelie van het Koninkrijk, en Hij genas elke ziekte en elke kwaal onder het volk. En het gerucht over Hem verspreidde zich over heel Syrië; en zij brachten bij Hem allen die er slecht aan toe waren en door allerlei ziekten en pijnen bevangen waren, en die door demonen bezeten waren, en maanzielen en verlamden; en Hij genas hen. (Mat. 4:23, 24).

Zie je dat? Hij predikte het Evangelie van het Koninkrijk en Hij genas elke ziekte en elke kwaal onder het volk. Welk volk? Ja, Israël natuurlijk.

De prediking van het Koninkrijk was:

'Bekeer u, want het Koninkrijk der hemelen is nabij gekomen.'
(Mat. 4:17).

Ook als de Heere Zijn discipelen uitzendt, geeft Hij ze een duidelijke boodschap mee.

'En als u op weg gaat, predik dan: Het Koninkrijk der hemelen is nabijgekomen. Genees zieken, reinig melaatsen, wek doden op, drijf demonen uit. U hebt het voor niets ontvangen, geef het voor niets. (Mat. 10:7, 8).

De discipelen werden niet alleen uitgezonden met de boodschap dat het Koninkrijk der hemelen nabij was gekomen, maar ze moesten hun prediking ook kracht bijzetten door het genezen van zieken, het

opwekken van doden en het uitdrijven van duivelen. Dit soort wonderen, het verdrijven van de macht van de dood en de ziekte, horen bij dat komende Koninkrijk op aarde, wanneer de Heere Jezus zal zijn wedergekomen. En de mensen kregen in de prediking van de Heere en Zijn discipelen daar al een voorsmaak van. Zij mochten al iets zien van de macht van de grote Koning, Die onder hen was gekomen. De wonderen die hier beschreven worden zijn niet zo maar genezingen. Ze stonden beschreven in de Schrift en ze waren dus geprofeteerd als behorende bij die grote heilstijd die Israël verwachtte, waarin het beloofde Koninkrijk werkelijkheid zou worden en hun Koning in hun midden zou regeren.

Toen Johannes de Doper in de gevangenis zat bij koning Herodes sloeg de twijfel hem om het hart. Klopt het wel wat ik gepredikt heb? Is Hij wel Degene, Die komen zou? Heb ik niet de verkeerde aangewezen als het Lam Gods? Dat soort vragen moeten er door het hoofd van Johannes hebben gespookt, toen hij twee van zijn discipelen tot Hem zond met de vraag:

‘Toen Johannes in de gevangenis over de werken van Christus gehoord had, stuurde hij twee van zijn discipelen, en zei tegen Hem: Bent U het Die komen zou, of verwachten wij een ander? (Matt. 11:2, 3).

Johannes deed aan waarheidsvinding. Maar een eenvoudig antwoord als ‘ja, dat ben Ik’ zou hier niet hebben volstaan. Johannes verkeerde immers in grote twijfel. Ook een bedrieger zou dit antwoord geven. En de Heere, Die de overleggingen in het hart van Johannes kende, gaf hem het antwoord wat hij nodig had.

‘En Jezus antwoordde en zei tegen hen: Ga heen en bericht Johannes wat u hoort en ziet: blinden worden ziende en kreupelen kunnen lopen; melaatsen worden gereinigd en doven kunnen horen; doden worden opgewekt en aan armen wordt het Evangelie verkondigd’ (Matt. 11:4, 5).

Dezelfde wondertekenen waar we net van lazen, worden hier weer in verband gebracht met de prediking van het Evangelie. En ik hoop dat je inmiddels ziet, dat dit maar over één Evangelie kan gaan en dat is het Evangelie van het Koninkrijk, hetgeen zegt:

‘Bekeer u, want het Koninkrijk der hemelen is nabij gekomen.’

Johannes, je ziet de tekenen die bij het Koninkrijk horen. Ik en Mijn discipelen verrichten die tekenen, dus Ik ben de Koning. Je hebt het goed gezien en goed gedaan. Je bent een waardig wegbereider geweest.

Ik zei net dat al deze wondertekenen bij de komende heilstijd hoorden en dat ze stonden geprofeteerd in de Tenach. Laten we daarvan twee voorbeelden bekijken.

‘Op die dag zullen de doven horen de woorden van het Boek, en, verlost van donkerheid en duisternis, zullen de ogen van de blinden zien.’ (Jes. 29:18).

‘Dan zullen de ogen van de blinden worden opengedaan, de oren van de doven zullen worden geopend. Dan zal de kreupele springen als een hert, de tong van de stomme zal juichen. Want in de woestijn zullen wateren zich een weg banen en beken in de wildernis.’ (Jes. 35:5, 6).

Dat dit op een bijzondere tijd wijst, lees je dan in het laatste vers van dit hoofdstuk:

‘Want wie door de HEERE zijn vrijgekocht, zullen terugkeren; zij zullen Sion binnenkomen met gejuich. Eeuwige blijdschap zal op hun hoofd zijn, vreugde en blijdschap zullen zij verkrijgen, verdriet en gezucht zullen wegvluchten.’ (Jes. 35:10).

Johannes kende deze teksten uit het boek Jesaja ook. Hij had immers in datzelfde boek ook zijn eigen roeping bevestigd gezien.⁷ De tekenen die de Heere deed waren het bewijs dat Hij Degene was Die komen zou.

Als de Heere Jezus is opgestaan uit de dood geeft Hij Zijn discipelen de opdracht het Evangelie aan alle schepselen te prediken.

'En Hij zei tegen hen: Ga heen in heel de wereld, predik het Evangelie aan alle schepselen.' (Mark. 16:15).

Welk Evangelie? Dat is toch het Evangelie waar het de hele tijd over gaat? Het is toch

'dit Evangelie van het Koninkrijk' (Matt. 24:14),

dat in de gehele wereld gepredikt zou worden tot een getuigenis voor alle volken?⁸ Tot nog toe was er maar één Evangelie bekend en dat was het Evangelie van het Koninkrijk. En ook bij de prediking van het Evangelie na de opstanding van de Heere Jezus worden er tekenen bij beloofd. Ook na de dood en de opstanding van de Heere Jezus zou de prediking van dit Evangelie van het Koninkrijk vergezeld gaan van tekenen.

'En hen die geloofd zullen hebben, zullen deze tekenen volgen: in Mijn Naam zullen zij demonen uitdrijven; in vreemde talen zullen zij spreken; slangen zullen zij oppakken; en als zij iets dodelijks zullen drinken, zal het hen beslist niet schaden; op zieken zullen zij de handen leggen en zij zullen gezond worden.' (Mark. 16:17, 18).

En dit zien we nu juist terug in het boek dat op de Evangeliën volgt. We hebben gezien, dat de prediking van het Koninkrijk na de opstanding

⁷ Jes. 40:3

⁸ Zie ook voor 'dit Evangelie': Mat. 26:13; Mark. 14:9.

en hemelvaart van de Heere hernieuwd aan het volk van Israël werd aangeboden. Dus 'dit Evangelie' werd weer verkondigd; nu met een wat gewijzigde inhoud natuurlijk. De Heere was immers opgestaan. Nu werd er aan toegevoegd dat de Koning was gekomen, maar dat Hij was gekruisigd en gestorven, dat Hij ten derde dage uit de doden was opgewekt. De prediking bleef de prediking van het Evangelie van het Koninkrijk. Als dat zo is, dan moeten we in het boek Handelingen ook de bijbehorende tekenen daarvan terug kunnen vinden. Dat mogen we althans toch wel verwachten. Daar zullen we in het volgende hoofdstuk naar gaan kijken.

Hoofdstuk 5

Wonderen en tekenen

'En hen die geloofd zullen hebben, zullen deze tekenen volgen: in Mijn Naam zullen zij demonen uitdrijven; in vreemde talen zullen zij spreken; slangen zullen zij oppakken; en als zij iets dodelijks zullen drinken, zal het hen beslist niet schaden; op zieken zullen zij de handen leggen en zij zullen gezond worden.' (Mark. 16:17, 18).

Dit is dus de belofte die de Heere aan Zijn discipelen heeft gegeven, na Zijn opstanding uit de doden. Deze tekenen zouden volgen op de prediking van het Evangelie in de gehele wereld. En de discipelen kenden tot dan toe geen ander Evangelie dan het Evangelie van het Koninkrijk. Dat is het Evangelie wat zij predikten. De Koning was gekomen. En hoewel Hij was verworpen door Zijn eigen volk stond Hij klaar om terug te komen, nadat Hij ten hemel was gevaren.

Ik wil je nu eerst een aantal van die tekenen die we in Handelingen tegenkomen laten zien.

Toen Petrus en Johannes op weg waren naar de tempel rond de tijd van het gebed⁹ zagen ze bij de poort met de naam de Schone een kreupele man zitten. Hij zat daar te bedelen om in zijn levensonderhoud te voorzien. Ze liepen niet aan hem voorbij, hoewel zij geen geld hadden om hem te geven. Het enige wat ze de man vragen is om hen aan te kijken. En met een enkel machtswoord wordt de man genezen:

'Zilver en goud heb ik niet, maar wat ik heb, dat geef ik u: in de Naam van Jezus Christus de Nazarener, sta op en ga lopen! (Hand. 3:6).

⁹ Merk op dat Petrus en Johannes, net als al de andere apostelen en gelovigen niet de tempel en de Joodse Godsdienst de rug toekeerden; ook niet na de opstanding van de Heere. Ze bleven voluit Joods en ze bleven een voluit Joods leven leiden.

De genezing van de man was in één ogenblik zo volledig dat de man niet eens voorzichtig hoefde te doen. Hij hoefde niet te revalideren. Lopend en springend ging hij met de twee apostelen de tempel in (Hand. 3:1-8).

Voordat ik je een volgend voorbeeld van zo'n teken uit Handelingen ga geven, wil ik je eerst wijzen op een aantal punten waar veel mensen nogal eens aan voorbij gaan.

Ten eerste werd dit teken heel terloops verricht. Petrus en Johannes stuitte min of meer bij toeval op deze man. Zij waren op weg naar het gebed in de tempel. Ze stonden even stil, er vond een wonderlijke genezing plaats en ze liepen gewoon door en gingen doen waar ze voor gekomen waren.

Ten tweede was het enige wat Petrus en Johannes aan de man vroegen hen aan te kijken en vervolgens om op te staan en te gaan lopen. En zo gebeurde het.

Ten derde was deze genezing volkomen. Er gingen geen weken of dagen overheen voordat de man volledig hersteld was van zijn ziekte; zelfs geen minuten. De man kon lopen en springen als nooit tevoren.

Ten vierde richtten ze op geen enkele manier de aandacht op zichzelf. Wat een eer zouden ze naar zich toe hebben kunnen trekken! Wat een geweldige naam zouden ze voor zichzelf hebben kunnen opbouwen. Maar nee, ze vroegen het verbaasde en ontstelde publiek:

'Israëlitische mannen, waarom verwondert u zich hierover, of waarom kijkt u ons zo doordringend aan, alsof wij door onze eigen kracht of godsvrucht hebben bewerkstelligd dat deze man nu loopt?' (Hand. 3:12)

Niets eigen kracht. Niets eigen naam opbouwen. Ze wijzen het volk meteen op de Naam van Jezus Christus in de kracht van Zijn opstanding (Hand. 3:13-16).

Ik zou je willen vragen deze punten in gedachten te houden bij het lezen en overdenken van al die wonderen die er in Handelingen geschreven staan.

In Samaria was een man werkzaam die in staat was allerlei tovenarij te verrichten. Zijn naam was Simon en hij dacht heel wat van zichzelf (Hand. 8:9). Het volk van Samaria stond dan ook behoorlijk versted van alles wat hij deed.

Maar toen Filippus naar Samaria afreisde was het Simons beurt om versted te staan.

‘Maar toen zij Filippus geloofden, die het Evangelie van het Koninkrijk van God en van de Naam van Jezus Christus verkondigde, werden zij gedoopt, zowel mannen als vrouwen. En Simon geloofde zelf ook en nadat hij gedoopt was, bleef hij voortdurend bij Filippus; en toen hij de tekenen en grote krachten zag die er gebeurden, stond hij versted.’ (Hand. 8:12, 13)

Filippus predikte het Evangelie van het Koninkrijk van God. Dat is nog steeds hetzelfde Evangelie als waarvan we in de Evangeliën lezen. En die prediking ging gepaard met tekenen en grote krachten.

Dit waren tekenen waar zelfs een man als Simon zich over verbaasde. Hij kon ze niet nadoen. Het waren tekenen en krachten zoals we zagen bij de genezing van de kreupele. Ook daarvan stond iedereen versted.

Een ander wonder staat in Handelingen 9:36-43. Het is de opwekking van Tabitha, of Dorkas. Zij stond bekend als een gelovige en vrome vrouw. Zij werd ziek en zij stierf. Petrus, die daar niet ver vandaan was, werd er meteen bijgeroepen. Maar wat kon hij nu nog doen?

Petrus maakt er als hij daar gekomen is geen spektakelstuk van. Sterker nog, van dat wat er gaat gebeuren mag niemand getuige zijn; zelfs niet van het gebed wat hij naast het dode lichaam van Tabitha doet. En dan spreekt hij slechts twee woorden (in de grondtaal):

‘Tabitha, sta op!’ (Hand. 9:40).

En dat deed ze meteen.

Hier gebeurde iets wat onmiskenbaar was. Een opwekking uit de doden. En Lukas, de schrijver van Handelingen, die alles zo nauwkeurig onderzocht, zou dit echt niet hebben kunnen opschrijven als er niet zovelen van getuigd hadden.

Nog meer? Lees Handelingen 5:12-16 eens.

En er gebeurden door de handen van de apostelen veel tekenen en wonderen onder het volk; en zij waren allen eensgezind bijeen in de zuilengang van Salomo. (Hand. 5:12).

In de eerste plaats valt al meteen op dat zij hun tekenen en wonderen **onder het volk** deden. Dat volk is het volk Israël; een detail wat we niet al te makkelijk aan de kant moeten schuiven. En kijk eens hoe die wonderen gebeurden:

'[...], zodat zij de zieken naar buiten droegen op de straten en hen op bedden en ligmatten legden, opdat, wanneer Petrus voorbijkwam, ook maar zijn schaduw op iemand van hen zou kunnen vallen. (Hand. 5:15).

Petrus liep alleen maar langs. En je vraagt je bij het lezen bijna af of hij wel wist dat al die zieken daar lagen vanwege zijn schaduw. Hij zegt niets, maar kennelijk worden de zieken wel beter. Dat blijkt wel uit het volgende vers:

'En ook de menigte uit de steden in de omgeving kwam gezamenlijk naar Jeruzalem. Men bracht zieken en hen die door onreine geesten gekweld werden, en zij werden allen genezen.' (Hand. 5:16).

Iets dergelijks zien we ook bij Paulus.

'En God deed buitengewone krachten door de handen van Paulus, zo zelfs dat, als de zweetdoeken of de doeken die hij om zijn middel droeg, van zijn lichaam op de zieken gelegd werden, de ziekten van hen weken en de boze geesten uit hen weggingen.'
(Hand. 19:11, 12).

En tenslotte Handelingen 28:3-5. Paulus wordt, terwijl hij een vuurtje aan het maken is, gebeten door een adder. De eilandbewoners die welbekend waren met dit soort beesten en dus ook hun dodelijke gif kenden, verwachtten dat Paulus onmiddellijk dood zou neervallen. Maar toen dit niet gebeurde veranderden hun gedachten van hem totaal. Eerst dachten zij dat hij wel een ernstige misdadiger moest zijn die door de goden gestraft werd. Maar toen hij in leven bleek te blijven veranderden ze hem in een god.

Zie je weer hoe terloops dit wonder plaatsvindt? Zie je ook dat er helemaal niets gepland was? Paulus besteedt er overigens maar heel weinig woorden aan. Je hoort hem er verder niet meer over. Het is het laatste wonder dat beschreven staat in Handelingen. Het is ook een van de tekenen die geprofeteerd staat in Markus 16:18.

Misschien word je wel eens in verwarring gebracht door mensen die zeggen dat ze de gave van genezing hebben; predikers die zich laten aankondigen op reclameborden om zoveel mogelijk mensen naar hun samenkomsten en kerkdiensten te krijgen. Misschien ben je er wel eens bij aanwezig geweest. Wellicht zit je je soms met een wat onbestemd gevoel af te vragen wat je hier nu mee aan moet.

Allereerst zou ik je willen vragen: wordt er het Evangelie van het Koninkrijk gepredikt? En dan heb ik het dus over het Koninkrijk wat aan Israël zou worden opgericht. Er bestaat een hele grote kans dat het woord Israël in de gehele dienst niet valt. En dat is veelzeggend.

Ten tweede wil ik je vragen of die wonderen waar je van hoort of waar je getuige van bent van dezelfde orde zijn als de wonderen waarvan je leest in Handelingen. Zijn ze even terloops? Is het allemaal ongepland? Zie je iemand wel eens door een giftige slang gebeten worden zonder

gevolgen en zelfs zonder dat er aandacht aan wordt besteed? Heb je wel eens iemand die gestorven was levend en wel weer uit die kerk zien komen, zodat de hele stad er van sprak; dat het de voorpagina's van de kranten haalde?

Wees eerlijk. Leg dit eens allemaal naast de wonderen van Handelingen. Lees ze allemaal aandachtig door. Ik heb ze nog niet allemaal genoemd.

Je vindt in dit boek Handelingen in elk geval geen enkele samenkomst die belegd wordt met het doel om wonderen te doen. Elk wonder heeft de Naam van de Heere Jezus op het oog en het doel is te getuigen van het Koninkrijk dat komen zal.

Zijn er dan nu geen tekenen en wonderen meer? Die vraag wil ik in het volgende hoofdstuk behandelen.

Hoofdstuk 6

Wonderen nu?

Zijn er dan nu geen wonderen meer? Dat is de vraag waarmee we het vorige hoofdstuk besloten. Ik denk dat je al begrijpt in welke richting het antwoord zal gaan.

Natuurlijk vinden er nog wonderen plaats. Weet je wat een wonder is? Als mensen tot geloof in de Heere Jezus Christus komen; als zij in Hem hun Heere en Verlosser erkennen. Dat is een wonder. Maar dat bedoel je natuurlijk niet.

Komen er nog wonderen van genezing voor? Ja, ook die kunnen we toch niet ontkennen? We horen allemaal wel eens van mensen die al waren opgegeven en die op onverklaarbare wijze toch genazen van hun ongrijpbare ziekte. Dat zijn ook wonderen en we mogen God er de eer en de lof voor toebrengen.

Werkt God geen wonderen meer? Ja, natuurlijk wel. God is een God van wonderen. We mogen en kunnen Hem niet voorschrijven wat Hij wel en niet doet. Aan de andere kant laat Hij ons ook niet in het onzekere.

Vinden er dan geen wonderen meer plaats zoals we ze lazen in de Evangelieën en in Handelingen? En dan is het antwoord heel eenvoudig: nee, die hoef je om je heen niet te verwachten.

Israël als volk is al eeuwenlang van het toneel verdwenen. In 70 na Christus werd Jeruzalem met de grond gelijk gemaakt en de tempel verwoest. Israël als centrum voor de godsdienst in de wereld bestond niet meer. En daarmee begon er een hoop verwarring. Weet je waarom? Omdat Paulus niet werd geloofd, niet werd begrepen, of eenvoudigweg moedwillig werd verworpen.

De tekenen die we tot nu toe besproken hebben waren verbonden met de prediking van het Koninkrijk. De komst van dat Koninkrijk is tijdelijk uitgesteld doordat de Koning niet werd aangenomen door Zijn volk.

Nu is er een andere prediking; tenminste, die hoort er nu te zijn. Die prediking heeft alles met de apostel Paulus te maken. Over hem komt later meer.

Dus samenvattend kunnen we zeggen dat de wonderen bij de prediking van het Koninkrijk en de komende Koning hoorden. Die prediking werd niet geloofd en de wonderen hielden op, omdat die prediking verstomde.

Misschien vind je dit iets te veel logisch geredeneer. Dat kan en dat mag. Daar moeten we inderdaad een beetje mee oppassen. Toch heb ik dan een aantal vragen voor je, waar ik zelf geen antwoord op heb als al het bovenstaande niet waar is.

Paulus zien we aan het eind van Handelingen 28 als gevangene in Rome. Hoe lang deze gevangenschap geduurd heeft weet ik niet, maar dat moet in elk geval twee jaar geweest zijn.

'En Paulus bleef twee volle jaren in zijn eigen gehuurde woning, en ontving allen die naar hem toe kwamen.' (Hand. 28:30).

Paulus genoot betrekkelijke vrijheid, maar hij bleef een gevangene. Waarom werd hij niet op wonderlijke wijze bevrijd, zoals Petrus uit de gevangenis werd verlost (Hand. 12:3-11), of Paulus zelf in Filippi (Hand. 16:23-40)?

Goed, Paulus zat daar min of meer uit vrije wil; hij had zich op de keizer beroepen (Hand. 25:11), dus dan is het niet meer dan eerlijk dat hij dit ook tot het eind volbrengt.

Zijn tweede gevangenschap onder Nero was toch van heel andere aard. Vanuit die gevangenschap schreef hij zijn tweede brief aan Timotheüs. Uit die brief wordt het duidelijk dat Paulus veel te lijden heeft van kou en eenzaamheid. Hij had weliswaar de loop voleindigd, maar je zou zeggen dat er nog een hoop werk te doen was. Als je zijn aanbevelingen en bemoedigingen aan Timotheüs leest, dan mag je jezelf best de vraag stellen waarom God Paulus niet bevrijdde en hem nog een poosje rond liet reizen en prediken in plaats van hem op zijn dood te laten wachten.

In zijn eerste gevangenschap in Rome kreeg Paulus bezoek van Epafroditus. In die tijd werd Epafroditus ernstig ziek, zodat het erop

leek dat hij zou gaan sterven (Fil. 2:27). Dit gaf heel veel droefheid, niet alleen bij Paulus, maar ook bij degenen die hij had achtergelaten. Paulus was duidelijk niet bij machte om hem de handen op te leggen en hem onmiddellijk te genezen. Zijn zweetdoeken mochten hier ook niet baten. Dat Epafroditus genezen werd schreef Paulus aan God toe, maar het was duidelijk een ander wonder dan voorheen.

En wat te denken van 2 Timotheüs 4:20?

'Erastus is in Korinthe gebleven en Trofimus heb ik in Milete ziek achtergelaten.' (2 Tim. 4:20).

Waarom deed Paulus dat? Waarom heeft hij Trofimus ziek achtergelaten? Hij had toch de gave der gezondmaking?

'En het gebeurde dat de vader van Publius, door koorts en buikloop bevangen, op bed lag. Paulus ging naar hem toe, en nadat hij gebeden had, legde hij hem de handen op en maakte hem gezond.' (Hand. 28:8).

Paulus genas Publius dus wel. Kon Paulus Trofimus niet genezen? Wilde hij dat niet?

Iemand die Paulus zeker wel graag had willen genezen was Timotheüs. Toch kreeg Timotheüs geen ander advies dan niet alleen water, maar ook een beetje wijn te drinken voor zijn maag en zijn veelvuldige kwalen. (1 Tim. 5:23).

Het was allemaal niet meer zoals we lezen tijdens de periode in de Handelingen. Dat is toch iets waar we niet omheen kunnen.

Handelingen hoorde bij de prediking van het Koninkrijk. Daarom lees je er ook zulke teksten als:

'En allen die geloofden, waren bijeen en hadden alle dingen gemeenschappelijk' (Hand. 2:44).

'En de menigte van hen die geloofden, was een van hart en een van ziel; en niemand zei dat iets van wat hij bezat, van hemzelf was, maar alles hadden zij gemeenschappelijk.' (Hand. 4:32).

Volgen degenen die claimen de gave der gezondmakingen te hebben dit voorbeeld ook? Misschien wel, maar ik hoor er weinig van en volgens mij zie je dikwijls het tegendeel.

Met het eind van Handelingen is er een eind gekomen aan de prediking van het Koninkrijk der hemelen en de tekenen die daarbij hoorden. Israël heeft zijn voorrangspositie onder de volkeren verloren en Paulus krijgt een bediening onder de heidenen.

Wacht even, hoor ik je zeggen. Paulus was er tijdens Handelingen toch ook al? Hij bracht het Evangelie toen toch ook al aan de heidenen? Hoe zit dat dan? Waarom zeg je nu opeens dat Paulus een bediening voor de heidenen kreeg, terwijl hij al jaren Christus preekte onder de heidenen?

Dat zijn allemaal hele goede vragen. En daar gaan we ons in de volgende hoofdstukjes eens in verdiepen.

Wil je meer lezen?

Zie deel 3.

1. Waarom Paulus?
2. Paulus, de heidenen en de Joden
3. Paulus en Abraham
4. Israël en de volkeren
5. De wet in Handelingen

